

דיני ממונות בשלשה

פרק ראשון סנהדרין

יב.

עין משפט
נר מצוה

קָמָה א מ״י פ״ב מֵהָלֵךְ
סְנֵהדְרִין הִלְכֵה א
סָמַג שֶׁקֵץ 15:
קָמָה ב מ״י פ״ב מֵהַמְלֻכּוֹת
סְנֵהדְרִין ג הִלְכֵה ב
וּפְס״ט שׁ הֵלֵךְ ב סָמַג שׁ:
קָמָה ג מ״י סָמַג שׁ
טוֹשֵׁעַ ח״מ כ״י
מ״י סָמַג ב וּפְס״ט א
קָמָה ד מ״י שׁ פְּס״ט
הִלְכֵה ב:
קָמָה ה מ״י שׁ הֵלֵךְ א:
קָמָה ו מ״י פ״ב שׁ הִלְכֵה
ו וְהִלְכֵה א]:

רבינו חננאל

בכשמש העם אתה והם עמך.
ויענינו לך בדמיון לך.
ורבית במתחרין קטנה
החלק מלך ושאו אתך
ידיל' מתחרין גדולה
מתחרין קטנה:
ת"ת יושאנו שני אנשים
במבנה. כ"א
בפני
ושתי' כ"א
כפדשי
בכשמש כתב צ"ב פיתקין
ורבית בהן ע"ד ושני תני
חלק בלל ותנתן בלפל'
כ"א ריבא דברא אתה
ואמר ולקחת חמשת
חמשת שקלים לגדולת
מה שכתב כ"ב אתך
פיתקאות רבית בהן אל
כ"א. ששקין אומר
במבנה ושתי' אמרן אל
אנו ארין לגדולה זו. אמר
הקב"ה הויאל מיעטתם
עמכם ביהוי מוסיף לך

פוסק
 לעולם ומה היו מתנאים
 המעשה חסד ויהושע מביס
 את ישראל לארץ. כדכתיב
 חסד אמר ה' והאתה חסד
 אשר דברתי בימים
 קדמונים ביד עבדי נביא
 ישראל הנבאים בימים
 קדמונים שנים להבוא
 עליהם. א"ת שנים אלא
 שנים שם נביאים נתבאו
 בפסוק אחד נבואה אחת
 ויהא אומר זה הלדד ומיד.
 ומאן לן דלא פסק
 ומבואר דהא נבואה שנאמר
 והנבואה ולבני ידיו תביס
 מתנאים עדיין ששנתנאים
 תהיו. והולכין ארזי משה
 כלמא. הטל עליהם צרכי
 צבור וכן כלין מאליהן.
 שהיה חסד לשמורין קטנה
 שהיה חסד ש' שנא' ושפטו
 והוצילו מעדנה בעצת.
 עדנה שופטת ועדה מלצת.
 שופטת לעדה שהיה שר
 שנאמר עד מה תעדה
 הוה. יצאו יהושע
 וכלביו עד ש' שנים ומבין
 שהיה חסד ש' שנים
 שנאמר לא תהיה אחרי
 חסדיו לרעות כלכל שהיה
 אחרי חסדו. חסד טובה.
 אחרי רבים להטות למעלה
 לא ללמוד לא בחטיית
 טובה השיתר הערה.

ההייתך לטובה ע"פ (עד)
אחא אכל היתירך לרעה
בעינין שנה חז"ל אין
ב"ד שקול מוסיפין עליהן
ועוד א"ר ח"ל. אסיקנא
אן אחא מרצא הטיה
ללרעה על פ' שנים אלא
מוסיפין כגון שישבו
ואמרו ו"א זכאי ו"א אמר
חייב ואחד אומר אני יודע
מוסיפין עליהן עוד ב'
כדתנן בתו פקד אומר
בודקין אומר ואחד אומר
כן נמצאו כ"ד. אמרו "א"
לא לכתחלה כדאמר: "א"
לשון שנה תחת הסנהדרין
ר רבא אני אדון ואשתרנו
לם: במדבר ר"א ט

והם ב"ם מא"ה. פירוש נבואתם כלה דאין שכינה שורה ממוקם
עצמות אלה ממון שמחה: **שידוע** למה את השרין
ב'י. וקשה לר"ת דמה לנו בחריפות של הצל לטוהר שרץ שהמורה
טימאמו ומפרש ר"ת שידוע לטוהר מטומאת נבילות שלא יטמא במשא
בכיות לכיון לאשכחן דנחש שד'ר
ורוש דמיקרי חיה כדדרשין צ"י
מיתות (לקמן דף טז): ובכל חיה
הרומשת זה נחש אית לן למימר דכל
שרצים הוו בכלל או נבצלת חיה
והשתא מטוהר ליה נק"י מנחש שממית
ומרבה טומאה וטוהר כדדרשין צ"י
מוכל הולך על גחון וכו"ת חיה תובית
שאני מרבה ומרבה טומאה ומטמא
במשא חיה אית אציה שרצים חיה לא
פרחא היא דהכי (ט) דינין קל וחומר
ומה נחש שממית ומרבה טומאה לא
הוי בכלל חיה דקרא שאר שרצים
מיציעא והשתא לא שייך חיה תובית
שאני ממית ומרבה טומאה והויא
בכלל חיה דהא חיה אציה רוחשת אלץ
שרצים חיה שרוחשים חיה רוחשת בכלל
חיה ובענין זה מפרש ר"ת מאי
חולדת הסנאים שרצא חרצה ומאי
שרצה דמתחאי שקי דמרובה (צ"י ד' פ.
וטס) ואין להאריך כאן וצירושלמי
צריש אחד דיני ממונות קאמר או
חילוף ומה עכבר שאינו ממית ומרבה
טומאה טמא נחש לא כל שכן והוא
ק"י

פ' לי פדיונך וצא יאמר לי כבר פדאני בן לוי מה עשה
 פ' פיתקון וכתב עליהן בן לוי ועל שלשה ושבעים
 חמשה שקלים בללן ונתנן בקלפי אמר להן טלו
 בן לוי אמר לו כבר פדאך בן לוי מי שעלה בידו
 תן פדיונך וצא רבי שמעון אומר במחנה נשתירו
 ה' למשה אספה לי שבעים איש אמרו אלדד ומידד
 גדולה אמר הקב"ה הואיל ומיעטתם עצמכם הריני
 נכבם ומה גדולה הוסיף להם שהנביאים כולן נתנבאו
 פסקו ומה נבואה נתנבאו אמרו משה מת יהושע
 אבא חנין אומר משום רבי אליעזר על עסקי שליו
 עלי שליו רב נחמן אמר על עסקי גוג ומגוג היו
 מר ה' אלהים האתה הוא אשר דברתי בימים קדמונים
 הנבאים בימים ההם שנים להביא אותך עליהם וגו'
 שנים ואיוו הן שנים נביאים שנתנבאו בפרק אחד
 אלדד ומידד אמר מר כל הנביאים כולן נתנבאו ופסקו
 מנא לן דפסקו אילימא מדכתיב וייתנבאו ולא יספו
 ולא יספ ה"נ דלא אוסיף הוא אלא דלא פסק הוא
 ואו התם כתיב מתנבאים עדיין מתנבאים והולכים
 ת היינו דכתיב אדוני משה כלום אלא למ"ד הנך
 כלום דלאו אורח דהוה ליה כתלמיד המורה
 מי יתן אלא למ"ד משה מת מינה הוה ניהא ליה
 ציבור והן כלין מאליהן: מניין להביא עוד שלשה:
 מזכין ושנים עשר מחייבין אכתי חד הוא אי עשרה
 תה מוצא אלא במוסיפין ודברי הכל ובסנהדרין גדולה
 פין עושין ב"ד שקול לכתחילה פשיטא מהו דתימא
 תא שמעינן ליה קמ"ל דהאי דקאמר איני יודע כמאן
 תנא סנהדרין שראו כולן לחובה פוטרין אותו מ"ט כיון
 ד' יוחנן אין מושיבין בסנהדרין אלא בעלי קומה ובעלי
 בע' לשון שלא תהא סנהדרין שומעת מפי המתורגמן
 יע למחר את השרץ מה"ת אמר רב אני אדרן ומתרגמו
 ומה

[illegible]

עמך משום שכינה. עמך יעמדו מחזן לאהל ולא יצאו לאהל משום לשון אחר משום שכינה שתרשה שכינה עליהם הוצרכו להיות ממש עמה כדכתיב (במדבר יא) ואכלתי מן הרוח אשר עליך וגו': מיוחסין לד' מיוחסין ומנוקין ממוס: ורצנו. נפקא להו דרומין לך עמך עמך ואת בהדיי⁶ משום שכינה ורבנן במשא העם אתך וא⁷ אתך בדומין לך ונשאו אתך נפקא מסנהדרין קטנה ת"ר במחנה יש אומרים ב שומר לו הקב"ה למ איש מזקני ישראל א אברור ששה מכל ש יתירים אברור חמשה ושבת נמצאו עשרה משבת זה וחמשה ב קנאה בין השבטים ששה והביא שבועין שבעים כתב זקן וי נתנו בקלפי אמר לה כל מי שעלה בידו שמים מי שעלה בידו חפץ כך אני מה אני אתה אומר⁸ ולקחת לגולגולת אמר מש

מסורת הש"ס

(f) [לַקְמָן לוֹ:] (ב) עֵי
 יִפְרֹשֶׁשׁ שְׂבָעִי, (א) [סוּסָה
 (ד) עֵין חוֹס' לַקְמָן לֹג:
 (ז) חֹדֶר, (ח) [לַקְמָן לֹג:
 (ה) מִנְחוֹת סָה, (ו) עֵי
 חוֹס' מִנְחוֹת סָה: דִּהֵּ עֵבֶל,
 (י) עֵירוֹנוֹ יִבְּשֶׁ, (כ) בְּשָׁשׁ אִמֶּלֶךְ
 (ט) [נִשְׁשֶׁ שְׂבָעִי
 הֵיטֵו דַּחֲבִיב וְשֹׁאֵר שֵׁי
 כְּבוֹדוֹס
 אֲנֹשֶׁם וְהֵמָּה כְּבוֹדוֹס
 הֵיטֵו פִּתְחוֹן כְּבוֹדוֹס הֵי
 הֵמָּה כְּבָלִים וְלֹא הֵלְכוּ לְטֹלָם,
 (כ) כְּבָרִי, טַעֲמִיר, אֹ
 הַנְּהֹרִים, (ז) [כְּדָרִי כְּשֶׁמֶת
 לֵ:]

גליון הש"ס

תוס' ד"ה שיורע וכו'
קשה לר"ת. עיין עירובין
דף יג ע"ב תוס' ד"ה
שיורע:

הגהות הב"ח

(א) גמ' עמך משום שמינה
 י"ב עיין הוריות דף ד'
 (ב) שם ואי אהר טעמא.
 י"ב עיין במ"ש התוס'
 ד"ה אחד מן התלמידים
 בסוף דף לג: (ג) רש"י
 ד"ה אל תיקרי שנים בקמץ
 אלא שנים: (ד) ד"ה אלימא
 מדרכתיה: (ה) תוס' ד"ה
 שידע וכו' להכי דיינינן
 קל וחומר:

מוסף רע"י

בעלי קומה. שירתם מהן
בעלי דינים ולא יסקרו
מנחות (סח.).
בשפים. ששם יהא הגדון
ומשפא ואור לא ישלט בו,
עשו הן מכשפות וימיוהו
נכל מיתה שיוכלו (שס).
ממפי המתורגמן. שלא
תליף התורגמן טעמיו
וימייכוהו (שס).
הדרן עלך דיני מסונות

תורה אור השלם

- [illegible]

בְּיָמֵינוּ קְדֻמוֹנִים בִּיד עֶבְרִי נִבְיֵי יִשְׂרָאֵל הַנִּבְּאִים בְּיָמֵינוּ הָהֵם שְׁנֵים לְהִבְיֵא אֶתֶּךָ
 7. וְיִרְדְּךָ בְּעֵקֶן וְיִדְרֵךְ אֵלֶיךָ אִלּוּ וְאִלּוּ מִן הָרֹחַ אֲשֶׁר עָלִיו וְשֶׁלֹּא תֵּל שְׁבָעֵךְ אִישׁ
 הָרֹחַ וְהַנִּבְּאִי וְלֵאמֹר לֵאמֹר: כְּמִדְּבַר אֶן 8. אֵת הַיִּתְּרִים הַשֵּׁנִי דְבַר יְיָ
 יְיָ הָאֵשׁ הִעֲנָן וְהַעֲרַפֵּל קוֹל גְּדוֹל וְלֹא יִסָּף וְיִכְתֹּב עַל שְׁנֵי לִחְתּ אֲבָנִים וְיִתֵּן
 בְּיָדָם וְיִצְרֵךְ זֶכֶר לְמַעֲשֵׂי יִשְׂרָאֵל וְיִמְדֵךְ מִתְנַבְּאִים בְּפִתְחוֹ: כְּמִדְּבַר יְיָ כֹּ
 מִשְׁמֵת הַרְחֵק וְהַרְחֵק יִשְׂרָאֵל אֲדֵנִי מִשֶּׁל כְּלָמָּ: כְּמִדְּבַר יְיָ כֹּ 11. אֵת